

Новото училище
на
Оливия

Лин Гарднър

Артлайн Студиос
София, 2016

OLIVIA'S FIRST TERM
Text copyright © Lyn Gardner, 2011
All rights reserved.
“Popular” From the Broadway musical Wicked
Music and lyrics by Stephen Schwartz
Copyright © 2003 Grey Dog Music
All rights reserved

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

НОВОТО УЧИЛИЩЕ НА ОЛИВИЯ
Артлайн Студиос 2016
Всички права запазени.
Автор: Лин Гарднър
Превод: © 2015 Пламен Петров
Редактор: Мартина Попова
Корица: Жени Петкова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел:+359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-065-4

На Кей Джей Джи, за всичко

Глава едно

Оливия Марвел стоеше на тротоара в проливния лондонски дъжд. Намръщи се, когато вдигна очи към небето – дъждът зашиба лицето ѝ така силно, сякаш я пробождаха стотици иглички. Въздъхна. Дори времето ѝ имаше зъб. Погледна баща си Джак, който, още откакто бяха излезли от станцията на метрото, не спираше да се бори с чадъра, издуван наопаки от вятъра. Чадърът явно щеше да го победи. Външно Джак изглеждаше точно толкова премръзнал, мокър и окаян, колкото Оливия се чувстваше отвътре. Тя потрепери. Мразеше Лондон; бе прекарала тук само няколко часа, но вече копнееше за италианското слънце от края на лятото, което те кара да извиеш гръб и да се протегнеш блажено като котка.

В едната си ръка Оливия държеше очукан и издут куфар, от който стърчеше подгизнал, поокалян крачол на пижама и краят на дебело вълно; в другата стискаше ръката на по-малката си сестра Ийл. Естествено, Ийл не бе кръстена така, тя се сдоби с този прякор скоро след рождението си – бе толкова шавливо създадийце, че не можеше да стои мирно и за минута. Сега тя пристъпваше напред-назад, дърпайки сестра си за ръката, но това само караше Оливия да я стиска по-здраво.

– Престани, Ийл! Човек може да си помисли, че си на седем месеца, а не на седем години – сгълча я раздражено Оливия.

Неколцина минавачи ги изгледаха любопитно, а една елегантно облечена жена мина от другата страна на улицата, за да избегне опърпаната дружина.

– Бас държа, че си мисли, че ще просим от нея пари или ще я ограбим – промърмори ядосано Оливия.

– Не можеш да я виниш – отвърна тъжно Ийл, като разтръска кестенявите си къдрици, както правят кучетата и опръска лицето на Оливия с още вода. – Приличаме на просяци. А може би и воним – добави тя и започна да се души като куче. За миризмата грешеше, но те наистина изглеждаха като излезли от кочина. Мократа коса на Оливия бе залепнала за лицето ѝ, Ийл имаше голямо петно на челото, а полата ѝ се бе скъсала след злощастен сблъсък с входните бариери в станцията на метрото. Ийл не беше виждала такива бариери преди и си каза, че не желае да ги вижда повече през живота си. Те изглежда си бяха наумили да я излапат.

– Хайде, момичета – прикани ги Джак, отказвайки да се бори повече с чадъра. – Ще станем вир-вода, ако продължим да висим тук. Нека просто се движим по-бързо. Не е далече.

Те поеха с по-бърза крачка, макар че това накара Джак да закуцука силно, и след като завиха зад ъгъла на улицата, пред тях се показа внушителна сграда от червени тухли. На предната ѝ фасада имаше табела, която с големи черни букви обявяваше: „Академия Суон за театър и танц“. С по-дребен шрифт отдолу пишеше: „Обучение по изобразително и сценично изкуство на талантиви деца между 7 и 16 години“. А под

всичко това бе написано с курсив: Собственик: Алиша Суон.

– Ето, че пристигнахме – каза Джак, като спря пред сградата и ги повлече към предверието на магазина отсреща, за да се подслонят.

Оливия зяпна, след като прочете табелата, после се обърна към баща си и промълви обвиняващо:

– Та това е *театрална* школа. А ти каза, че ще останем да живеем при баба и ще посещаваме нейното училище. Но не уточни, че то е *сценично* училище.

Оливия изплю думите „сценично училище“, сякаш бяха нещо гадно на вкус.

Джак изглеждаше като малко момче, което току-що са спипали да бърка с пръсти в буркана със сладко.

– Така ли? Сигурно съм забравил да го спомена.

Оливия го погледна кръвнишки.

– Но ти винаги си разправял, че мразиш тези фалшиви театралщини, също като нас.

– Не и аз – намеси се Ийл. – Винаги съм искала да се науча да танцувам, но ние никога не се задържахме на едно място достатъчно дълго, за да вземам уроци.

Тя се опита да направи малък пирует и се оплете в Оливия, която продължаваше да стиска ръката ѝ. – Ще стана велика танцьорка. Най-добричката.

– Не се казва „най-добричката“ – срязва я Оливия.

– Мога да си казвам, каквото си ща – сопна ѝ се Ийл, но изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се разплаче.

– Сигурен съм, че ще бъдеш фантастична танцьорка – каза Джак утешаващо, но Оливия долови в тона му нотка на пресилена веселост.

– А аз какво ще правя? – натърти Оливия. – Не мога и няма да танцувам, а и не ми се ходи на сценично училище. Искам да остана при теб и да продължа да бъда

въжеиграч. Аз съм циркова артистка, а не някаква училищна пикла.

Джак погледна голямата си дъщеря, към решително свитите ѝ устни и блеснали очи, и за миг му се стори, че непрежалимата му съпруга Тони внезапно е възкръснала. Той поклати тъжно глава, преглътна с мъка и обяви, някак си прекалено сърдечно:

– Е, имате избор. Сценично училище или сиропита-лище, държано от дърта, зла вещица, която яде деца за закуска.

– Аз избирам сценичното училище – обяви Ийл, подскачайки от крак на крак. – А Ливи също трябва да дойде, понеже се е суперзалепила за мен и така ме стиска за ръката, че ме боли.

– Правя го, защото не може да ти се има доверие! – изрече Оливия с думи, които експлодираха от устата ѝ като заседнала тапа, внезапно освободена от гърлото на бутилка. – Изцяло твоя е вината да сме в тази ситуация. Ако не беше...

Тя млъкна, когато видя лицата на Ийл и Джак, побелели от ужас. Гневът на Оливия се изпари толкова бързо, колкото се бе надигнал и тя силно и виновно се разрида.

– О, Ийл, не исках да кажа това! Искрено, искрено съжалявам – хлипаше тя. – Знам, че беше нещастен случай. Просто всичко изглежда толкова ужасно, че ми писна да се преструвам, че всичко е наред, когато не е.

Ийл я прегърна и каза през сълзи:

– Няма нищо, Ливи. Но не трябва да се отчайваме.

Тя се наведе към лицето на Оливия и прошепна:

– Трябва да бъдем смели като лами и много весели. Заради татко, понеже той вече почти не се усмихва.

– Мисля, че имаш предвид лъвовете, Ийл. Ламите вероятно съвсем не са толкова смели. Но си права, татко през цялото време е толкова тъжен и нещастен.

И сякаш някой пусна вода по маркуч, сълзите на Оливия потекоха отново.

– Той изглежда точно като моето плюшено мече, след като случайно бе изпрано в пералнята на 90 градуса – отвърна печално Ийл. – Ако изобщо това бе случайност – добави тя заплашително.

– Никой няма вина – заяви твърдо Джак. – Просто ни сполетя лош късмет, милички мои, но късметът ни ще се промени.

– Вижте – каза Ийл, като душеше и сочеше небето, – вече се променя. Спря да вали и слънцето се показва. Може дори да ме изсуши, само Ливи да спре да ме облива със сълзи.

Оливия се усмихна измъчено и се разхълца.

– И така, Лив, какво предпочиташ: сиропиталището или сценичното училище? – запита я баща ѝ.

Оливия се взря в застиналите в очакване лица на Ийл и Джак и повече от всякога се засрами от избухването си. Пое си дълбоко дъх и прошепна:

– Сценичното училище.

– Имаме късмет – каза Ийл с широка усмивка, – понеже татко е твърде стар за сиропиталище.

– Твърде дърт съм и за сценично училище – изсмя се по момчешки Джак, но когато Оливия срещна погледа му, той виновно извърна очи.

Глава две

– По кое време ни очаква баба Алиша? – попита Оливия, ближейки глазурата на кексче с шоколад и малини.

– Скоро ще отидем в Суон отсреща, много скоро – каза Джак, като погледна часовника си.

– Какво толкова, ако малко подраним? – запита Оливия, свивайки рамене.

– Баба ви е твърде заета жена – каза Джак уклончиво.

Те бяха седнали в едно кафене от другата страна на улицата, срещу голяма, обкована с дъски сграда, съседна на Академията Суон. Джак бе извадил от джоба си измачкана банкнота от пет паунда и няколко дребни монети и бе предложил да използват последните останали пари, за да се стоплят в кафенето. Не им достигаха 10 пенса за храната и напитките, но собственичката на кафенето остана така очарована от Джак и от дръзко хилещата се Ийл, че дори им приготви едно безплатно еспreso. От благодарност Джак я дари с ослепителна усмивка, която поне за миг му придаде младежки и безгрижен вид.

Оливия бе завела малката си сестра в тоалетната, за да се пооправят. Двете все още изглеждаха доста опърпани, но вече не чак толкова долнопробни. Оли-

вия дори бе успяла да замаскира дупката в роклята на Ийл с умело поставена безопасна игла.

Момичетата си бяха поръчали лимонада и кексчета, а Джек се бе разположил така, че да може да гледа през прозореца. Върволица коли спираха пред Суон и оставяха деца. Вратата на кафенето се отвори със звън и Оливия видя майка и дъщеря, които мислено оприличи на две руси грахови зърна в шушулка, как влизат, поръчват си горещ шоколад и чай и сядат на съседната маса. Момичето, с руса коса, уста като розова пъпка, леко чип нос и поразителни сини очи, бе облечено във вълнен клин и трико с къса пола отгоре. Чифт изтъркани обувки за танци стърчаха от отворена чанта над други дрехи. Ийл се загледа с интерес в обувките и си пожела скоро да има същите, само че по-нови и лъскави.

Оливия погледна плахо момичето, за което предположи, че е на около 12 години, също като нея. Момичето ѝ се усмихна. „Изглежда мила“, помисли си Оливия, „донякъде прилича на любимата ми кукла, която имах като малка.“ Момичето очевидно бе ученичка в Суон и Оливия се зачуди дали няма да попадне в същия клас като нея и двете да се сприятелят. Майката на момичето непрекъснато гледаше часовника си с такова безпокойство, че Оливия се сети за Белия заек от „Алиса в страната на чудесата“.

– Ужасно съжалявам, Джорджия, скъпа, но наистина скоро трябва да тръгвам.

Момичето присви устни, сякаш се бореше да не се разплаче. Жената се разрови в чантата си и извади малка кутия в семпла, но красива опаковка. Побутна я към дъщеря си. Ийл смушка Оливия и двете се загледаха в ставащото на съседната маса, като същевре-

менно се преструваха, че са улисани да гризат оставащата глазура от кексчетата си.

– Това е за теб, Джорджия.

Очите на момичето се разшириха от учудване. Ийл протегна врат, за да вижда по-добре.

– За мен? Нямам рожден ден.

Жената се усмихна.

– Знам, че нямаш, но това е важен ден за теб. Първото ти солово изпълнение. Толкова се гордея с теб и искам да ти дам нещо, с което да го запомниш.

– Не трябва да ми купуваш разни неща; винаги си ми казвала, че нямаме никакви пари. Нямаме достатъчно дори за нови обувки за танци.

– Не съм го купила, Джорджия – въздъхна жената. – Отвори го – подкани я тя.

Момичето вдигна малкия пакет и внимателно го разопакова. Вътре имаше малка кутия. Отвори я и извади викториански пръстен с вградени топаз и гранат, които искряха на светлината. Оливия си помисли, че пръстенът е красив; той ѝ напомни за рубиново-смарагдовия годежен пръстен, който майки ѝ носеше винаги, докато бе жива. Джак го пазеше в кутия и бе казал на Оливия, че някой ден ще ѝ принадлежи.

– Това е пръстенът на баба, онзи, който тя ти подари – възкликна удивено Джорджия.

– Да, същият е. Но искам да го носиш ти. За да отбележим днешния ден.

Оливия с учудване видя как устните на Джорджия треперят, а очите ѝ се пълнят със сълзи.

– Красив е, но не мога да го приема. Той е твой и знам какво означава за теб. Той е единственото, останало ти като спомен от нея – каза тя, като побутна пръстена обратно към майка си.